

PATHFINDER

číslo 9 roku 2002

Už zase nevlídné počasí...

Ráno jsem pospíchala na autobus. Mlha, nevlídně, nechtělo se mi, cítila jsem únavu. Hm, to zase bude den. Procházela jsem okolo trávy s rozkvetlou pampeliškou, uviděla jsem hejno pokřikujících vrabčáků, jak radostně poskakovali a hledali drobečky z rohlíku, který tam někdo pohodil. Při pohledu na jejich dovádění jsem se začala usmívat. Nakazili mně svou radostí ze života. Kousek dál jsem potkala kamarádku, volala na mne: „Včera jsi mi moc pomohla.“ Marne jsem vzpomínala, čím jsem jí pomohla, a ona pokračovala: „S tou SMSkou jsi mne opravdu povzbudila, bylo mi smutno a...“, ale to už na mne křičí souseďova holčička: „Jé ahoj!!!“. Očka jí září a usmívající se pusinka se nezastaví. Proč taky, vždyť je tak krásný den! A najednou vnímám tu krásu stvořenou v kytičce, radostném ptáčkovi, milých lidech... Radostí danou a současně vrácenou. Nezapomínejme se radovat!

HEIDY

Přísloví 15,13: *Radostným srdcem zkrásní tvář, kdežto trápení srdce ubíjí ducha.*

Bobří desetiboj

Bobří desetiboj byla velmi zábavná akce, která se konala v České Lípě. Zúčastnilo se jí 79 dětí a spousta hravých dospělých (ti měli svou speciální kategorii

Ž – od 15 do 99 let. Ale mezi námi... děti byly zručnější i rychlejší – jo, jo, asi ty staré kosti. ☺) Akce se vyznačovala roztomilým heslem: „Bobří nejsou lenoši, ale prima kámoši!“

A mezi její soutěžní disciplíny patřily úkoly jako třeba držení míčku mezi

koleny, skákání přes lano, orientace v prostoru s očima zavázanýma šátkem – za pomoci lana upevněného kolem lesního porostu, chytání rybiček. Ověřovala se i dovednost chození na chůdách, chůze s míčkem na lžici, otáčení palačinek na pánvi a další. Na nudu rozhodně nebyl čas. Takže nechyběla jak legrace, tak i pěkný prožitek z dobře organizované zábavné činnosti.

Mně osobně se soutěž Bobříků moc líbila a těším na další akci, na kterou vás ráda zvu.

„Bobří nejsou lenoši, ale prima kámoši!“

MILI

TERMÍNY PODZIMNÍCH AKCÍ

na Moravě...

- 29.10. Leškoatletická olympiáda – Ostrava
- 2.11. MSS Múzička (místo bude upřesněno)
- 29.11. - 1.12. Unijní Múzička – Ostrava

...v Čechách

- 9. - 10.11. Turnaj ve vybíjené – Liberec
- 16.11. Stezka písmáka
- 22. - 24.11. Výroční sejití vedoucích KP
- 13. - 15.12. Rampouch Jižního Kříže

Dobrodružství na Pyraní řece

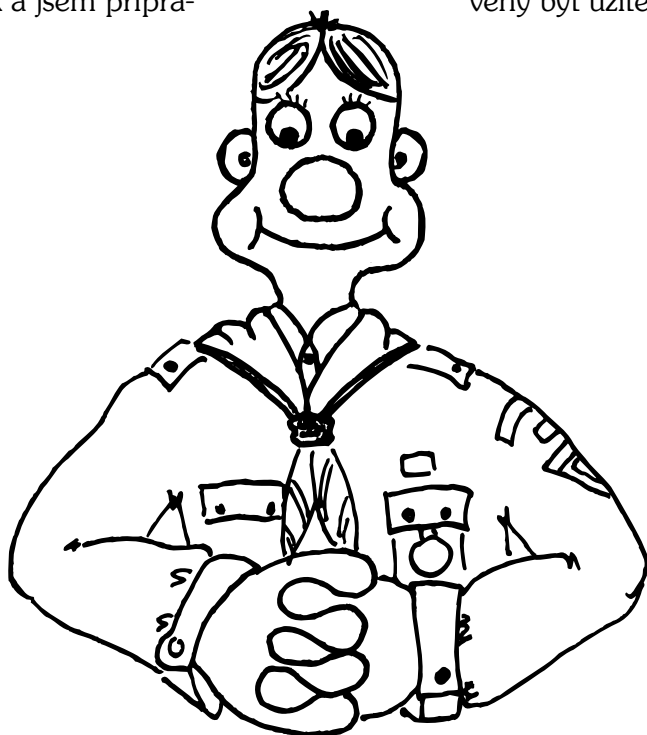
...indiánskému kmenu z údolí kolem Pyraní řeky hrozilo veliké nebezpečí. Pomoci mu mohl jen misionářův syn Benny a jeho kamarádi. Nebylo jednoduché se prodírat liánami a vyvarovat se nástrahám pralesa, ale když jako kamarádi táhnete za jeden provaz, jde všechno lépe. A tak jsme to zvládli!

NOSÍTE RÁDI KROJ?

MACHŘI A ODBORNÍCI

S našimi duševními i tělesnými schopnostmi je to prosté. Pokud je nerozvíjíme, chřadnou. Se svaly můžeme do posilovny, ale co naše „psyché“? Jedna z možností jak spojit obojí je systém odborek. Přináší vždy nové a o stupínek těžší výzvy k překonávání především sama sebe, a to v nejrůznějších oborech lidské činnosti a vědění. Ve skautingu i klubech Pathfinderů (zde to platí zatím spíše v zahraničí) je dobře zpracovaný. Mým úkolem dnes ale není rozebírat jednotlivé odborky. Pouze to, co se děje po jejich získání. Po splnění podmínek má dotyčný právo obdržet symbol té které odborky. Umisťuje se do pasu Pathfindera. Tři odborky, kterých si nejvíce vážím, mohu ve formě nášivky umístit na svůj kroj. A to v horní části pravého rukávu. Ta nejcennější je nejvýše k rameni. Na závěr dovolte malý postřeh. Určitě se najdou lidé, kteří to budou dělat proto, aby pak mohli machrovat. Osobně vnímám odborky jako stimul pro rozvíjení všestranných schopností potřebných v životě a ve službě druhým. Takže ne: „koukněte, jak jsem dobrý“, ale „ano, to je má parketa, v tom vený být užitečný“!

K4

...VYSCHLOU KRAJINOU JELY DVA POVOZY TAŽENÉ KOŇMI, ZA NIMI SE V PRACHU TRMÁCELA SKUPINKA VYSÍLENÝCH ODVÁŽLIVCŮ, KTERÍ SE JIŽ TÝDEN SNAŽILI NAJÍT A ZACHRÁNIT CHROMÉHO DANA...

Puták Východního Větru

Tohle není úryvek z žádné kovbojky, nýbrž náš historicky první putovní tábor Východního Větru. 14. srpna se v Hradci nad Svitavou sešlo pár odvážlivců.

Jejich kamarád Jack jim nechal zprávu, aby se pokusili najít Chromého Dana, který je na smrt nemocný. Aby našli cestu, ukryl jim mapu po malých částech do vajíček, která dal na strom a ukryl v mlázi, protože ho, tak jako nás, pronásledoval Zákeřnej Bill.

A masožravec Bill vajíčka nejlí, takže byla relativně v bezpečí. Druhý den jsme dorazili k Dr. Tequiltonovi.

Tenhle starý násoska nám prý dá první část léků pro Dana. On nám je však nechtěl dát tak lehce, museli jsme mu nejdříve postavit přístřešek. Na hladině zatopeného lomu plavala pak naše svachina. Nechal ji tam Jack, protože ví, že Zákeřnej Bill je „čuně“ a do vody nevleze. Navíc jsme se museli vykoupat, protože jsme se blížili k místu, kde nás čekala bylinkářka Kathy s další částí léku. Kathy totiž nesnáší smradochy. Pak jsme se vydali najít lahvičky s kapičkami, které nám v blízkosti srubu nechal pastor Ted Johnson. Jednou nás schoulené u malého ohničku vyděsily výstřely z pušky. Zákeřnej Bill nás přepadl!!! Jako rukojmí si vzal Wajdu, jednoho z vedoucích. Jako výkupné požadoval

léky určené pro Dana. Avšak ani jeho chladné srdce neodolalo malým dětem a Bill se změnil z vlka na beránka. Dokonce nám slíbil, že se na nás přijede ještě podívat. Nakonec, což bylo hlavní, se nám podařilo zachránit Dana. Přinesené léky ho opravdu uzdravily.

PS: Chtěla bych za všechny poděkovat koňarům, bez nichž by to nešlo, a velký dík patří i koníkům, kteří trpělivě táhli vozy a na svých hřbetech vozili děti. Tímto bych chtěla poděkovat Peřinkovi a Michalovi za pěknou bojovku.

ZA VV KAČKA

Některísestrojili tak výkonného draka, že stačilo trochu větru, a bylo třeba povolat letectvo k záchraně konstruktéra.

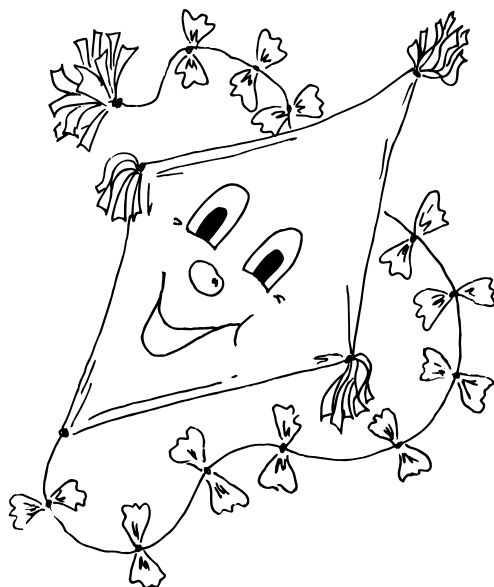
Písecký groš

Opět další město Jihočeského kraje vydalo svá tajemství. Víme o sobě, jezdíme spolu na tábory, ale chceme také trochu poznat místa, kde žijí naši kamarádi. Proto se každý podzim rozjedeme do jednoho z mnoha jižanských měst, abychom ho lépe poznali, abychom se spolu viděli a mohli něco prožít, abychom spolu přemýšleli o Bohu v jazyce nám srozumitelném. Takže letos již počtvrté, pro tentokrát v Písku. Pátek večer patřil hrám a vzpomínkám, promítali jsme si totiž obrázky z našich předchozích setkání. Druhý den jsme se snažili vcítit do role Stvořitele, a tak mu lépe porozumět. Přemýšleli jsme spolu o důvěře a uvědomili si, že křesťanství je daleko víc než názor. Odpolední sportovní stezka a rozhledna na Jarníku, podobně jako noční nejen orientační hra v historickém centru města, nám cosi napověděla o nás samých, o našich schopnostech, znalostech a dovednostech. Celé setkání jsme završili následující den stavbou někdy až bizarních draků a jejich následným létáním. Vítr ten den nedosahoval zrovna síly hurikánu, a tak jsme si i pěkně zaběhali. Příjemný víkend uběhl rychle a my jsme vděční za společně prožité okamžiky, za důvěrná povídání, za společnou radost, za inspiraci i za novou odvalu zkoušet to s Bohem (pro některé poprvé v životě). Děkujeme všem, kteří pomohli s přípravou, jmenovitě pak všem v Písku, kteří se postarali o zázemí, obzvlášť pro naše žaludky.

Je pohodlné sedět doma, dělat jen to, co jste vždycky dělali, věřit tak, jak vám jiní řekli. Oproti tomu je odvážné a dobrodružné poznávat nové.

ZKUSTE TO TAKÉ!

PATHFINDERI Z JIŽNÍHO KŘÍŽE

ZPRÁVA Z MISE „RIO MARAÑON“

Od západního zpravodaje

Dozvěděli jsme se, že kdesi v Jižní Americe, u řeky Rio Maraňon, v jedné domorodé vesnici žijí běloši. Údajně se jedná o plukovníka Rogerse, který se sem vydal se svojí skupinou, aby tuto oblast prozkoumal. Na základě tohoto podnětu jsme uspořádali výpravu o třech posádkách, abychom zachránili poslední členy Rogersovy skupiny, kteří žijí v zajetí tamních domorodců. Každá posádka měla svůj raft, se kterým úspěšně zdolávala nástrahy řeky. Skvělá atmosféra a prima parta slibovaly úspěšnost mise. Po dvou dnech cesty byl ale cíl výpravy ohrožen. „Bojovku“, kterou jsme všichni absolvovali, neočekával ani náš hlavní vedoucí. Příroda vzala vše do svých rukou. Začalo hustě pršet, a to znamenalo přerušení naší mise a přesun do města, kde jsme našli azyl alespoň na pár dnů. Všichni členové byli evakuováni díky přivolané pomoci několika lidí. Za jejich odhodlání, nám pozdě v noci pomoci, jim patří velký dík. Za tu noc voda stoupla téměř o metr. Změna prostředí však vůbec neuškodila náladě, která vládla dříve. V pozměněném programu bylo více her, prohlídka města a zhlédnutí filmů. Celkové hodnocení mise: úspěšná. Plukovníka Rogerse jsme přes všechny nesnáze našli živého. Všem se tábor moc líbil. Díky patří všem, kteří se na táboru podíleli, včetně ochotných řidičů, kteří pomáhali při evakuaci, a poskytnutému azylu ve sboru v Českých Budějovicích. Takže za rok znovu na Vltavě, AHOJ!!!

JURA

Horské rysy na Blate

Vystupovať! – zaznelo 17. 5. 2002 okolo 17.00 hod v malej Oravke medzi martinskými Horskými rysmi.

Ešte 2 hodiny pešo a sme v celi na Blate. Veľká horáraň bez električky, s klzkými schodmi a dvoma „kadibúdkami“, malým potôčikom a nádhernou prírodou všade navôkol.

8 kilometrov od civilizácie, Blato ako stvorené pre nás.

Studený potok sťa magnet láka vlčatá, ktoré do večera stihnú zmeniť jeho tok a starší Lovci vymenia prvotné lamentovanie nad nepohodlným spaním za meditáciu pri sviečkach v neobývanej maštali. Rysy plné dojmov z objavov zaženie do horárne až veľká tma. Hustá čierna tma, ktorá by sa dala krájať.

Spoločné privítanie sobotného dňa, rekapitulácia pravidiel spolužitia. Vlčatá i lovci vybavení dostatkom sviečok sa poberú spať. Po nočnej búrke sprevádzanej veľkým vetrom vítame s radosťou ranné slniečko. Tí menší o šiestej zasamenia tok potoka a my starší sme si vychutnávame „tiché“ minútky do budička. Netradičná slniečková sobota plná hier v nádhernej prírode i mňam-mňam dobrôt z Grizlyho kuchyne. S dňom nášho nebeského Otecka sme sa lúčime pri táboráku s pesničkou na perách. A potom ešte nasleduje lov na nebezpečného a hrozného medveda v čiernej, tajomnej prírode.

Je tu nedeľa. Nikomu sa nechce vstávať. Veď dnes nás už nečaká zabáva, len upratovanie, balenie a zbieranie odvahy na cestu späť. No predsa čosi. Rysy sú prekvapené a milo potešené, keď si na obed v guláši nájdú šesťnohé umelohmotné príšerky.

Ťažko sa nám schádza. Kedy si zase sadneme? Až o pár hodín, keď došliapeme do Krivej, kde na nás bude čakať vláčik Oravka.

ZA HORSKÉ RYSY – OLGA HOLUBOVÁ

